

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er selvfølgelig enig med hr. Aagaard i, at vi først kan tage hul på de konkrete forhandlinger om ordninger, når rapporterne foreligger; det skylder vi dem. Men det, jeg synes kunne være interessant i debatten i dag, var at fornemme lidt om regeringens holdning til de forhandlinger, der skal være om emnerne til efteråret. Det er jo ikke uinteressant at vide, hvad der er regeringens udgangspunkt.

Lad mig tage som eksempel de forhandlinger, vi lige har haft om aktiveringsforliget; de har været besværlige, synes jeg. Vi står ved det resultat, der er kommet ud af det, for vi synes, det er et fremskridt, men et for lille fremskridt, og det skyldes jo, at regeringen i forhandlingerne hele tiden har været en modstræbende part. Hver gang vi var blevet enige om, at der var et perspektiv i at sende nogle dagpenge med ud til kommunerne, så de kunne få flere hjemmehjælpere og bedre børnepassning, hvad var regeringen så mest optaget af? At minimere ordningen, at få færrest mulige personalegrupper inddraget. Da vi blev enige om, at nu var det en god idé at fordele arbejdet noget bedre ved at give mulighed for orlov til uddannelse og orlov til forældre, hvad var regeringen så mest optaget af? At skruer ordningen sammen, så den fik mindst mulig effekt.

Det er udgangspunktet, jeg spørger til. Hvordan ligger det i efteråret? Kan vi forvente en regering, der begynder at være interesseret i, at der gøres mest muligt imod arbejdsløsheden, og vil regeringen være med til i den debat at forpligte sig på nogle højere målsætninger end dem, vi har set indtil nu? Vi mener, at arbejdsløsheden er det værste problem, vi overhovedet har i Danmark. Det er mennesker, det går ud over; der er i hundredtusindvis af mennesker, der får deres liv ødelagt af den tilværelse, de har i øjeblikket.

Den situation står vi i som et resultat af ti års borgerlig økonomisk politik. Derfor synes vi nok, at der kunne være grund til selvransagelse blandt de borgerlige. Hvad gik galt, siden jeres politik resulterede i så mange arbejdsløse, og hvornår begynder I at ændre holdning i forhandlingerne, så I er medspillere, når det drejer sig om at bekæmpe arbejdsløsheden og ikke dem, vi hele tiden skal slås imod, dem, vi skal trække til hvert eneste lillebitte resultat? Det efterlyser jeg i debatten i dag.

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at man hverken tiltaler enkeltmedlemmer eller grupper direkte fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Der har været en misforståelse både her i dag og nogle gange i pressen af det, der sker ude omkring i det øvrige Europa.

Der er en meget, meget stor velvilje over for Danmark, men det skyldes den indsats, vi har gjort. Det skyldes vores udenrigsministers udmærkede indsats i regeringskredse, og det skyldes den danske parlamentariske indsats forskellige steder. Det giver os en velvilje, og den har vi nu gavn af.

Men man må endelig ikke misforstå det. Man skal ikke tro, at der er nogen som helst lyst til at give en eneste indrømmelse overhovedet over for nogle krav, som ingen for øvrigt kender. Hvad er Danmarks krav? Det er der ingen der ved. Der er jo mange forskellige krav fra hver sin side.

Må jeg lige gøre opmærksom på, at der er blevet talt meget om Danmark indtil i dag, men hvis Irland i dag siger ja, hvad jeg tror, så taler man overhovedet ikke om Danmark mere, så taler man om Irland.

Som tidligere udenrigsminister Genscher meget træffende sagde det forleden aften i en debat, som jeg havde lejlighed til at høre på det udmærkede program SAT 3, med schweizere, østrigere og så den fhv. udenrigsminister: Ud fra mit kendskab til Danmark ved jeg, hvor gode europæere de er, og jeg har den største sympati og forståelse for Danmark, men vi kan da ikke give indrømmelser til Danmark på punkter, som danskerne for øvrigt ikke rigtig ved hvad er. Og når Irland derefter har sagt ja, så måtte man sige: Det nytter ikke noget, at Irland har sagt ja, for vi skal alligevel til at forhandle for Danmark. Det kan man ikke.

Lad os få slået det fast: I alle afgørende kredse i Europa siges der nej til yderligere forhandling med Danmark om Maastrichttraktaten. Sådan er realiteterne. Det ved vi andre, der omgås de mennesker, som har med tingene at gøre, og så er det selvfølgelig ligegyldigt, hvad en højreradikal bevægelse i Tyskland eller en venstreradikal bevægelse et andet sted siger. Det afgørende er, hvad de ledende poli-